

διώρυγα, ὅπου ἔχουν νὰ ὀφηρεύσωσι. Διώκουν τῆδε κάκεισε, βυθίζονται, ἀναβαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἑκατοντάκις, ἑωσοῦ, τέλος, νὰ εἰρῶσι τὸ θῆραμά των. Τότε πιάνουν αὐτὸ ἀπὸ τὴν μέσσην μὲ τὸ ράμφος, καὶ τὸ φέρουν εἰς τὸν δεσπότην. Ὅποτεν ἵναι ὁ ἰχθὺς παραπολὺ μεγάλος, βοηθοῦνται ἀροιβαίως· εἰς τὸν πιάνει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, ἄλλος ἀπὸ τὴν οὐράν, καὶ τοιουτοτρόπως μετακομίζουν αὐτὸν εἰς τὸ πλοιάριον. Ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος ἐκτείνει ἐν τῶν μακρῶν αὐτοῦ κωπίων, ὅπου καθίζοντες, ἐλευθεροῦνται ἀπὸ τὸ βάρος των, ἔπειτα δὲ πετᾶσιν ἐκ νέου εἰς ζήτησιν ἄγρας. Ὅταν φανᾶσι κοπιασμένοι, τοὺς ἀφίνει ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῶσιν· ἀλλὰ ποτὲ δὲν τρέφονται πρὶν τελειώσωσι τὸ ἔργον. Πάντα, ἐνὸσω ἀλιεῖουν, ἔχουν δακτύλιον περὶ τὸν λάρυγγα, ὥστε νὰ μὴ καταπίνωσι τὸ θῆραμά των· ἐπειδὴ ἀλλῶς ἤθελαν χορταίνειν διαμιᾶς, καὶ παύειν ἀπὸ τὴν ἄγραν ἅμα ἐγέμιζαν τὴν κοιλίαν.

Ἀφ' ὅλους τοὺς ὄρνεις καλῆτερος ἀλιεὺς εἶναι ὁ φαλακροκόραξ· μολονότι δὲ παχὺς καὶ βαρὺς ἀπὸ τὸ πᾶν φαγητόν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὁμως περιίπταται. Δὲν ὑπάρχει θάλαμα πλέον διασκεδαστικόν, παρ' ἱστάμενός τις ἐπὶ βράχου τῆς παραλίας νὰ βλέπῃ αὐτὸν καταβαίνοντα ἐξ ὕψους, καὶ δύνοντα κατόπιν τοῦ θηρευομένου ἰχθύος. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁμως, πρέπει νὰ μὴ εὐρίσκειται τὸ ὄψαριον βαρύτερα παρ' ὅσον ἡ ὀρμὴ τῆς καταβάσεως ἱκανοποιεῖ τὸν φαλακροκόρακα νὰ δύσῃ· καθότι τὸ πτηνὸν τοῦτο δὲν ἐμπορεῖ νὰ κινῆται τόσον ταχέως ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὅσον ὁ ἰχθὺς δύναται νὰ κολυμβᾷ. Σπανίως, μ' ὅλα ταῦτα, κάμνει ἀτυχῇ δύσιν· πολλάκις δὲ βλέπεται βαρέως ὑψόμενος, μετὰ ἰχθύος μεγαλητέρου παρ' ὅσον εὐκόλως ἐμπορεῖ νὰ καταφάγῃ. Συμβαίνει δὲ καὶ ποτε νὰ πιάσῃ τὸν ἰχθύν ὁ φαλακροκόραξ ἀπὸ τὴν οὐράν· καὶ τότε τὰ πτερύγια ἐμποδίζουν εὐκόλως νὰ τὸν καταρρόψῃ. Εἰς τοιαύτην περίπτωσηί, βλέπεται ὁ ὄρνις τινάσσων τὸ θῆραμα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ πολλὰ ἐπιδεξιῶς πιάνων αὐτὸ, ἐνῶ καταβαίνει, ἀπὸ τὴν ἀρμοδίαν ἄκραν, καὶ οὕτω μετ' εὐκολίας καταπίνων τὸν ἰχθύν.

ΤΩΝ ἐντόμων ἡ εὐκίνησις καὶ δύναμις εἶναι πασίγνωστοι. Οἱ μύμηκες δύνανται νὰ σηκώσωσι φορτία τεσσαρακοντάκις ἢ πεντηκοντάκις βαρύτερα ἑαυτῶν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Λινναίου, ἡ μηλολόγθη, σχετικῶς πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῆς, εἶν' ἕξαις τοῦ ἵππου δυνατωτέρα· καὶ ἂν ὁ ἐλέφας εἶχε κατ' ἀναλογίαν τὴν αὐτὴν ἰσχύν, ὅσην ὁ ἐλάφιος κἀνδρας, ἡδύνατο πρόρριζα νὰ ἀνασπᾷ τὰ μεγαλήτερα δένδρα, καὶ, ὡς οἱ γίγαντες τῆς μυθολογίας, νὰ ῥίπτῃ βράχους εὐμεγέθεις κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

Οἱ Αἰτοχθόνες Ἰνδοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς εἶναι εἰς τὸ ἄκρον φιλόξενοι· προθυμότατα δίδουν τροφὴν καὶ ποτὸν εἰς τὸν ξένον ὁδοιπόρον. Ἰνδοὺς γυμνὸς καὶ διὰ τὸ κυνήγιον ὠπλισμένους, ἐμβαίνων εἰς καλύβην, λέγει

πρὸς τὸν ἡμικοιμισμένον αὐτῆς κύριον, ὅστις ποτὲ ἴσως ἀρχήτερος δὲν ἴδεν αὐτὸν, "Ἠλθα!" ὁ ἄλλος σοβαρῶς ἀποκρίνεται, "Κάθισε!" καὶ τροφὴ καὶ κατάλυμα προσφέρονται ἀμέσως.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ Εἰς τὴν Αἰγίαν.—Εὐγενὴς Ἀγγλος ἔκαμε πρὸ μικροῦ συμπόσιον εἰς ὅλους τοὺς γέροντας, ὅσοι ἑκατοῖκουν ἐντὸς πέντε μιλίων ἀπὸ τὴν κώμην, ὅπου αὐτὸς διέτριβε. Τὸν ἀριθμὸν ἦσαν εἰκοσι, οἱ δὲ χρόνοι αὐτῶν ἐσυμποσοῦντο εἰς 1,667. Ὁ νεώτερος ἦτον ἐβδομήκοντα δύο, ὁ δὲ πρεσβύτερος ἐννενήκοντα ἑπτὰ. Μεταξὺ τῶν σεβασμίων πατριαρχῶν ἦτον εἷς, ὁ ὁποῖος ἐστάθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Γιβραλτάρ, 1779· ἄλλος τις εἶχεν ἀξιώσῃ νὰ ἴδῃ ἑπτὰ τρισέγγονα· καὶ ἄλλος, τοῦ ὁποῖου ὁ πατήρ, ζῶν ἐπὶ Κρομουελλίῳ, ἐνυμφεῦθη καὶ δευτέρον 56 ἐτῶν ἡλικίας, τὸ 1743· ὁ μῖός του Ἰάκωβος ἐγεννήθη Μάρτιον, 1744· μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ὁ γέρων ἔζησεν ἐνδεκα χρόνους· ὁ υἱὸς του (ὁ παρευρισκόμενος πρεσβύτης) ἦτον 95 τὸν τελευταῖον Μάρτιον.

ΝΕΩΣΤΙ ἐξεδόθη εἰς τὴν Πάνορμον τῆς Σικελίας ἐφημερίς διὰ τοὺς τυφλοὺς. Τὸ χαρτίον τυπόμεται μόνον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, εἰς τρόπον ὥστε τὰ γράμματα ἐξέχουν ἐκ τοῦ ἄλλου· ἀναγινώσκουσι δὲ οἱ τυφλοὶ, περνῶντες τοὺς δακτύλους ἄνωθεν τῶν στίχων. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐπιγράφεται, Π Consolatore dei Ciechi.

ΜΕΤΑΞΥ τοῦ 1815 καὶ τοῦ 1835 ἠΐξησεν ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας ἀπὸ 29,500,000 εἰς 33,500,000. Ἀναλόγως ἠΐξησε καὶ ἡ ποσότης τῶν γεννημάτων. Τὸ μὲν 1815 ἐσυμποσοῦντο εἰς 30,460,000 ἑκατόλλιτρα· τὸ δὲ 1835 εἰς 41,684,971, ἐτησίως.

ΑΠΟΦΕΥΓΕ τοὺς δόγματα ὀλέθρια ζητοῦντας νὰ ἐνσταλάξωσιν εἰς τὰς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, μὲ πρόφασιν ὅτι τάχα ἐξηγοῦν τὰ τῆς φύσεως. Ἀνατρέποντες, καταστρέφοντες, καταπατοῦντες πᾶν ὅ,τι χρεωστῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ σεβάζεται, στεροῦν τοὺς τεθλιμμένους τῆς παρηγορίας αὐτῶν ἐν καιρῷ δυστυχιῶν· ἀφαιροῦν ἀπὸ τοὺς πλουσίους καὶ δυνατοὺς τὸν μόνον χαλινὸν εἰς τὰ πάθη των· ἐκρίζονουν ἀπὸ τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας τὸν φόβον τῆς κακίας, τὴν ἐλπίδα τῆς ἀρετῆς· ἔπειτα δὲ σεμνύνονται ὡς εὐεργεταὶ τῆς ἀνθρωπότητος! Ἡ ἀλήθεια, τολμοῦν νὰ λέγωσιν, οὐδέποτε εἶναι βλαβερὰ. Κατὰ τοῦτο εἶμαι σύμφωνος· αὐτὸ δὲ τοῦτο, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἀποδεικνύει ὅτι ὅσα αὐτοὶ διακηρύττουν δὲν εἶναι ἀλήθεια.

ΤΗΣ γυναικὸς τὸ χαριέστατον κόσμημα περιγράφεται ὅπου αἱ καλαὶ τοῦ στυμοῦ ποτὲ δὲν ἤθελαν ὀνειρεῖσθαι, —εἰς τὸ τέταρτον εἰσάγειν τοῦ τρίτου κεφαλαίου τῆς πρώτης Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου·—ΠΡΑΤ καὶ ΗΕΥΧΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές.